

La Font estroçada

Un relat de: [Joaquim Torrent](#)

Quan vaig arribar en aquell poblet automàticament m'assaltaren tot d'imatges desades als racons més amagats de la memòria, de sobte, em vaig veure transportat a força dècades enrere, quan era a punt de deixar la infantesa. Diria que fins i tot aquelles imatges tenien més força i vida que la visió en temps real, la qual, per comparació, esdevenia una successió de fotografies descolorides i pastoses, sense so i en càmera lenta. Allò que es materialitzava al meu cervell provenia de molt de temps abans...

De l'antiga font no hi havia cap rastre, cosa que em va fer intuir que devia estar amagada sota les bardisses i ben seca, perquè no se sentia la menor remor d'aigua ni aquesta s'escolava per enlloc. Quan, en el seu dia, vaig contemplar la Font per primer cop, l'aigua omplia una petita pica entre les pedres vermelloses i lluent, on s'acumulava, mentre el rajolí queia fent un so rialler i suggerent i apareixien múltiples i efímers reflexos tamisats per delicades ombres. També recordo com, en anar-me'n, vaig coincidir amb la sortida de la petita escola rural i com, els voltants de la vella esglésiola, circumdada per grans làpides de pedra de les tombes cavades al terra dels antics rectors, eren plens de quitxalla i de xiscles infantils.

Ara res; el poblet ha esdevingut un lloc de segona residència i entre setmana hi imperen una solitud total i un silenci de plom. Quan vaig acabar la meua recent visita la melangia que m'envaï era absoluta, i em vaig prometre a mi mateix no tornar a cap més escenari d'infantesa, uns escenaris –com vaig comprovar– que revisitats, sota una aprent i enganyosa dolçor oculten la fel més amarga, la fel de la realitat i de l'inevitable i indeturable pas del temps...

Joaquim Torrent